

Sygn. akt I CSK 428/22

POSTANOWIENIE

Dnia 27 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Wesołowski

w sprawie B. W.

przy uczestnictwie C. K. , M. O.

o rozgraniczenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 kwietnia 2022 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika

od postanowienia Sądu Okręgowego w Z.

z dnia 27 stycznia 2021 r., sygn. akt I Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną uczestnika postępowania C. K. od postanowienia Sądu Okręgowego w Z. z dnia 27 stycznia 2021 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji.

Zdaniem skarżącego w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne w postaci konieczności odpowiedzi na pytania 1) czy możliwe jest doliczenie do biegu zasiedzenia prawa własności przygranicznego pasa gruntu okresu samoistnego posiadania poprzednika posiadacza, w przypadku gdy nabył on posiadanie w węższym zakresie, w odniesieniu do tego objętego w węższym zakresie obszaru, oraz czy w tym zakresie w posiadaniu występuje kontynuacja pomiędzy posiadaczem i poprzednikiem, czy też w tym zakresie wymagana jest tożsamość objęcia; 2) czy samoistne posiadanie przygranicznego pasa gruntu jest uprawnieniem o charakterze podzielnym; 3) w jakim zakresie Sąd drugiej instancji pozostaje związany podniesionym w toku postępowania zarzutem zasiedzenia oraz co należy objąć kontrolą instancyjną, w przypadku gdy stwierdzenie nabycia prawa własności w drodze zasiedzenia możliwe jest na podstawie więcej niż jednej

podstawy prawnej; 4) czy któraś z podstaw prawnych nabycia prawa własności w drodze zasiedzenia ma pierwszeństwo względem pozostałych i w jakiej kolejności powinna następować ich analiza pod kątem rozstrzygnięcia sprawy.

Sformułowane przez skarżącego wątpliwości nie odpowiadają założeniom przyjętym w orzecznictwie Sądu Najwyższego dla rozumienia przesłanki istotnego zagadnienia prawnego. Problematyka dotycząca kryteriów rozgraniczenia nieruchomości gruntowych w postępowaniu sądowym, o których mowa w art. 153 k.c., była przedmiotem wyjaśnień Sądu Najwyższego. (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2016 r., III CSK 126/15, niepubl., z dnia 24 sierpnia 2008 r., IV CSK 596/10, niepubl., z dnia 26 kwietnia 2007 r., II CSK 18/07, niepubl.). Nie zachodzi potrzeba kolejnej wypowiedzi Sądu Najwyższego w tym zakresie. Skarżący, powołując się na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., nie przytoczył ani nie uzasadnił takich argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych. W zasadzie ograniczył się do sformułowania pytań i wyrażenia swojego poglądu, kwestionującego rozstrzygnięcie Sądu drugiej instancji, nie przeprowadzając wywodu prawnego dla wykazania, że jego wątpliwości stanowią istotne zagadnienie prawne wymagające zaangażowania Sądu Najwyższego. Nadto sformułowane przez niego kwestie nie mają charakteru abstrakcyjnego i uniwersalnego, lecz są osadzone w okoliczności sprawy i są pytaniem w tej właśnie sprawie. Skarżący, powołując się na występowanie istotnego zagadnienia prawnego, polemizuje z dokonaną przez Sąd Okręgowy oceną faktyczną i prawną, zarzucając, że błędnie uznał, iż nie można w ustalonym stanie faktycznym przyjąć, że stanem prawnym jako pierwszym kryterium rozgraniczenia nieruchomości po myśli art. 153 k.c. będzie stan prawny wynikający z zasiedzenia przygranicznego pasa do linii obecnego płotu, podkreślając, że stan obecnie wytyczający linię granicy istnieje nie od początku lat 70-tych ubiegłego wieku, gdy wybudował ogrodzenie ojciec skarżącego, lecz od roku 1995-1996, gdy ogrodzenie wykonał skarżący. W istocie skarżący nie formułuje wątpliwości na tle konkretnych przepisów, a kwestionuje ustalenia faktyczne i ocenę dowodów, poczynione przez Sąd Okręgowy, którymi Sąd Najwyższy jest związany (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.), zarzucając w podstawie skargi wprost art. 233 § 1 k.p.c.

Nie ma zatem argumentów wskazujących na konieczność wypracowania reguł dotyczących nieomówionych w orzecznictwie i doktrynie.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.